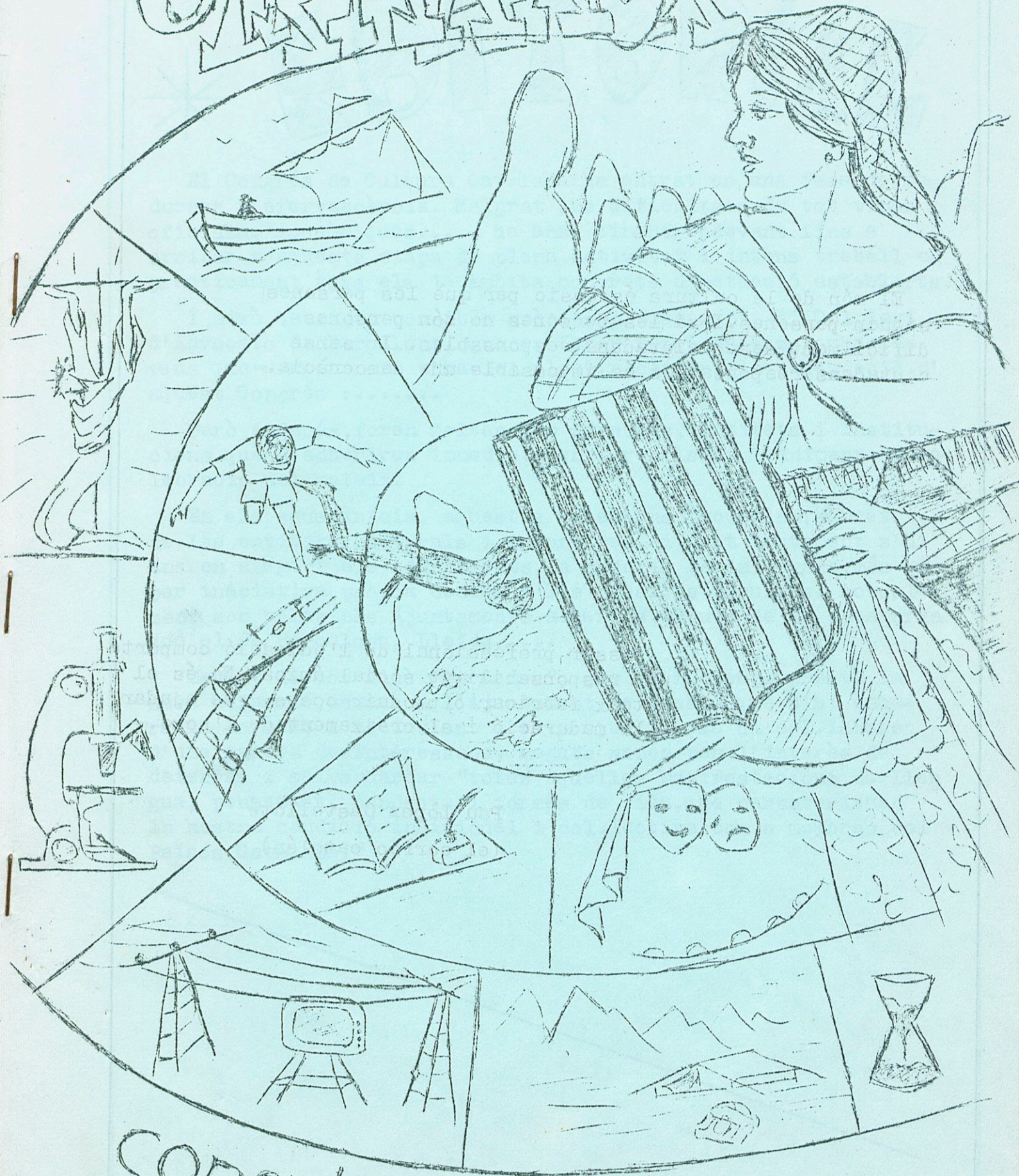

GERMANOR

congrés de cultura
catalana

El món de la cultura és bàsic per què les persones siguin persones. I si les persones no són persones, difícilment seran ciutadans responsables. I sense ciutadans responsables és impossible una democràcia.-

Esser professional de l'educació comporta una responsabilitat social única. No és el mateix fabricar o produir coses, que ajudar a la maduració i al creixament de l'home.-

Pau Lòpez Castellote
(el correo catalán)

EDITORIAL

El Congrés de Cultura Catalana ha entrat en una fase de maduresa i efervescència. Malgrat les dificultats de tot tipus : oficials, econòmiques..... ha anat tirant endavant fins a arribar a aquesta etapa de plena activitat i intens treball en practicamente tots els 16 àmbits concrets d'actuació establerts.

I això ha sigut possible gràcies, primerament, al Col·legi d'Advocats de Barcelona, que es feren ressó de les nombroses veus que darrerament s'havien alçat, reclamant la celebració d'aquest Congrés :.....

Però endemés, foren moltes les persones, entitats i Institucions que s'adheriren immediatament, recolant i animant la celebració del mateix.

En els seus inicis, aquestes adhesions provenien, sobretot, de les entitats culturals i esportives, i molt lentament s'hi anaren afegint els Ajuntaments, la majoria de la vegada, més que per iniciativa pròpia dedint a les presions populars. Actualment son molts els Ajuntaments adherits, alguns de la categoria com el de Barcelona, Lleida.....

Davant de tot això "Germanor", que ja fa temps prestà la seva adhesió, demana a l'Ajuntament de Besalú que s'hi adhereixi animant i estimuland a tots aquells que hi col·laboran d'una manera desinteressada, moguts només per l'interès de defensar i salvaguardar "totes aquelles manifestacions de llengua, pensament, conducta i formes de vida, que caracteritzen la nostra condició individual i col·lectiva com a membres del Paísos Catalans."

Expressió Plàstica

El nen a la seva infantesa té necessitat d'expressar-se i comunicar-se. Una d'aquestes formes d'expressió serà el llenguatge; l'altra la plàstica a la que avui ens referirem.

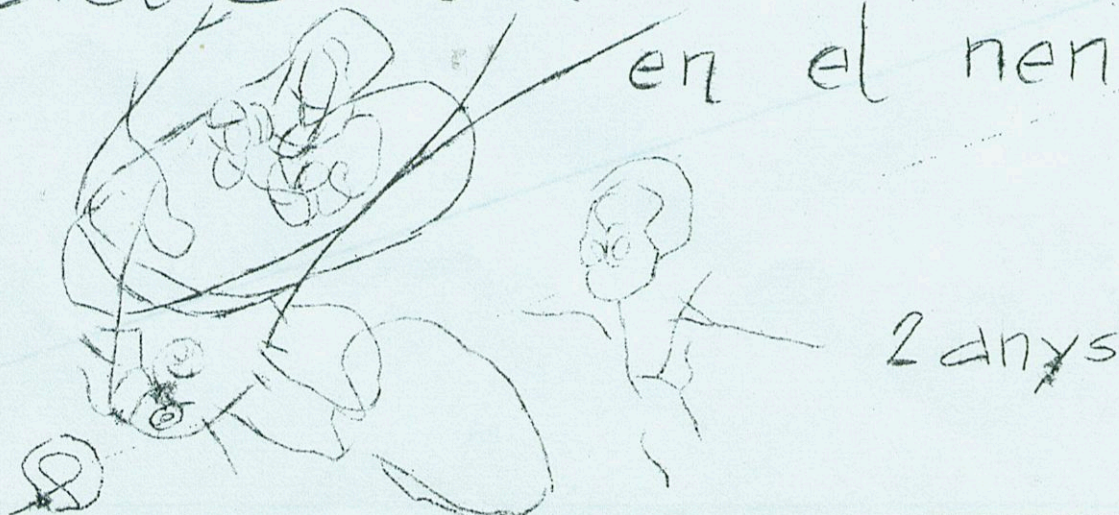
Efectivament, l'activitat artística és tan natural en el nen com el joc; art i joc neixen d'una mateixa necessitat d'expressió. De tal manera que el nen així com juga, també s'expressa per mitjà de l'art i necessita fer-ho sobretot en els primers anys, anys preciosos que si no s'aprofiten adequadament, no poden recuperar-se mai.

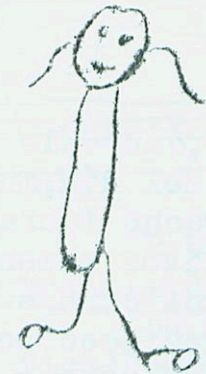
El nen tendeix per instint a produir i aquest impuls creador té especial importància quan troba oportunitat de dirigir-ho a alguna cosa; un pinzell a les mans del nen, és a partir dels 3 anys un instrument màgic; l'argila per modelar, el paper, les tisores per retallar, la cera per pintar són possibilitats per ampliar l'horitzó creador del nen.

El que fa el nen més espontàniament en els seus primers anys és, un dibuix, sense tenir massa en compte les proporcions reals de les coses. Per exemple: si es pinta ell mateix, dibuixarà el cap, el brassos i les cames molt grans i la resta del cos més petit. Ell ressalta el que considera més important dintre el seu món.

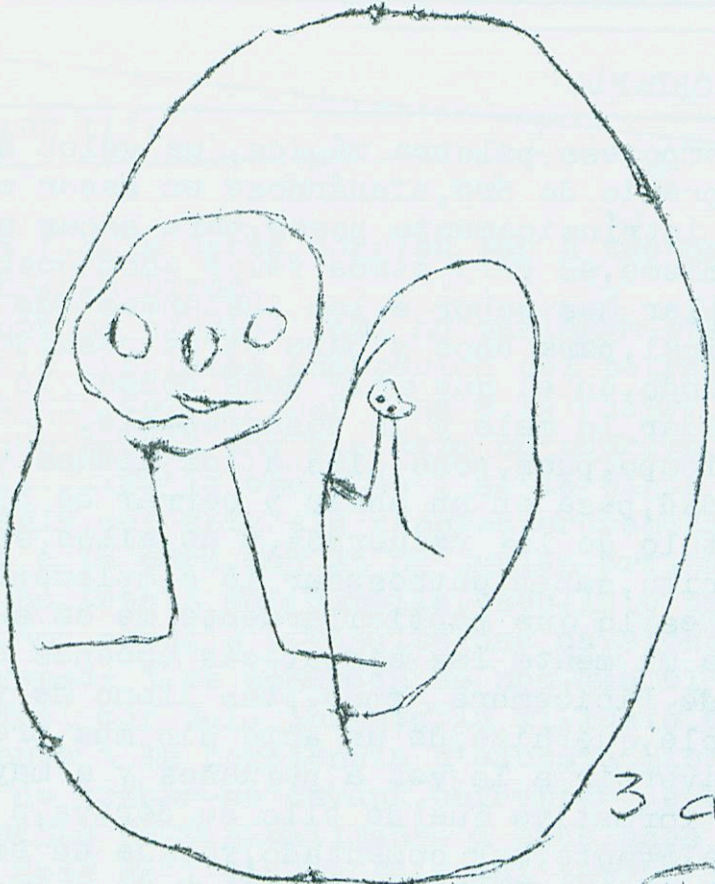
Aquets dibuixos que ell fa, evolucionen amb l'edat, així ho veiem en aquets petits esquemes que han fet els nens de pre-escolar.

Evolució del dibuix en el nen

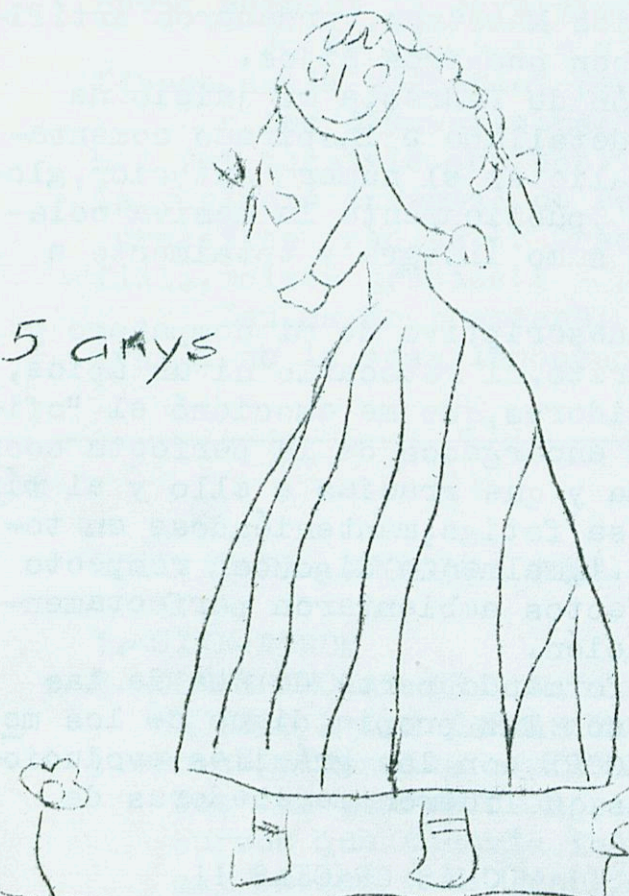

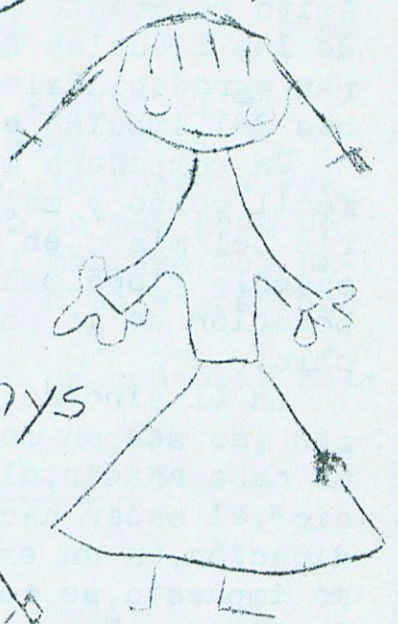
3 anys

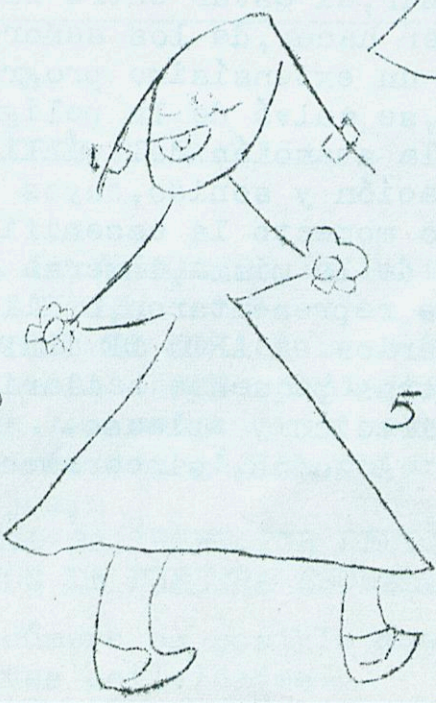
3 anys

5 anys

4 anys

5 anys

RECORDANDO

El tiempo, esa palabra mágica, que veloz se escurre, que vale para unos a precio de oro, afanándose en sacar mas horas del día, que las que intrínsecamente posee, para sacar mayor provecho. lucrati-vo del mismo, es para otros feliz acontecer de sucesivos momentos para hallar mas sabor a los instantes que la vida nos ofrece. Pe-ro, al final, para unos y para otros resultara un fugaz paso por este mundo, en el que sólo debe contar lo bello y lo bueno y sa-ber olvidar lo malo y lo desagradable.

El tiempo, pues, pone días a los hechos y lo que hoy es rabiosa actualidad, pasa en un abrir y cerrar de ojos, a ser historia, pasa al capítulo de los recuerdos, y de ellos, sabe bien y reconforta el espíritu, saber entresacar lo simplemente agradable y positivo.

Esto es lo que particularmente me ha sucedido a mí, al hacer llegar a mi mente las simpáticas escenas del último FESTIVAL IN-FANTIL de Diciembre ppdo., tan lleno de valores y matices de to-da índole, que hizo de un acto sin mas pretensiones que entrete-ner y divertir a la vez a pequeños y a mayores, con la consabida lección formativa que de ello se deriva, a resultar una sesión de éxito relevante, muy comentado, ya que en ésta ocasión los niños de las Escuelas de Besalú brillaron a gran altura e impresiona-ran agradabilísimamente a sus propios Maestros, verdaderos artífi-ces del impulso educativo que reciben nuestros hijos.

Un compañero mio de la Asociación de Padres, a mi juicio de fácil verbo y mejor pluma, hizo un detallado e inspirado comenta-rio del mismo, en un artículo que salio en el número anterior, glo-sándolo globalmente y agradeciendo públicamente la masiva cola-boración de la población entera. Me sumo íntegra y totalmente a ello.

En el sincero y acertado afán descriptivo de mi compañero y sin que sea en menoscabo de su escrito, ni retocarlo ni un ápice, me cabe añadir, al estar entre bastidores, que me emocionó el "ofi-cio", el saber hacer, de los señores encargados de la perfecta coor-dinación, en un extensísimo programa y que gracias a ello y al mib-mo impuesto, se salvó de la peligrosa fatiga, manteniéndose en to-do momento la atención del público. Igualmente digo con respecto a la iluminación y sonido, cuyos efectos ambientaron perfectamen-te y en todo momento la escenificación.

Y dentro de la misma, inmersa y formando parte de una de las obras que se representaron, brilló con luz propia, digno de los me-jores escenarios, el ARTE DE TERPSICORE, con las gráciles evolucion-es de nuestras pequeñas bailarinas, que fueron merecedoras de nuestra admiración y aplauso.

A todos, sinceramente, !! MUCHAS GRACIAS !!

F. Salip

GRACIES REIS MAGS !!!!!

Pobres petits !.Mals vents corrien per a trencar la vostra il.lusió de tan gran diada.

La crisi econòmica mundial (ací no parlarem pas de política) aguditzada pels problemes energètics del petroli,benzina,crus i "cuits",havia fet arribar fins a la nostra pacífica vila,l'amenaça de que aquest any els Reis no podrien pas venir

Era lamentable....Se'ls escrigué i se'ls digué que fessin el possible per a venir,que tots els nens esperaven amb el cor obert i la il.lusió a la cara.Que si no podien arribar amb cotxes i "jeeps" que ho fessin amb camells,caballs o burros.

Ho varen fer amb caballs i resultà una cavalcada seriosa i magestuosa a la vegada i es constata de nou,que el més important,és l'emoció en el cor dels infants,la il.lusió en els seus ulls espurnejants i la consciència d'aquesta mica de por que fa el respecta de trobar-se davant,enfrontar-se cara a cara amb la megestuodidad de tan estimades i anhelades personalitats,com són els Reis de l'Orient,dels qui tot un any s'ha havia somniat la seva vinguda.

Jo en sé un que s'emocionà vivament perquè el Rei Blanch,havia acariciat per dues vegades la seva cara.

Des d'auestes pàgines,a tots els col.laboradors que han fet possible que continués aquesta festa,la més gran de la població infantil de Besalú i d'arreu del món,les mes expressives gràcies!! Gràcies Reis Mags,en nom dels nostres fills,moltes gràcies!!

Deu us ho premiara; no en va Jesús fou un enamorat dels nens i de la seva innocència.

ACTIVIDADES PROXIMAS PARA PADRES DE FAMILIA

- 1.-CINE-FORUM
- 2.-CONFERENCIAS DESTINADAS A LA FORMACION DE PADRES CON RESPETO A LAS TAREAS EDUCATIVAS.
- 3.-Proseguirán las charlas-coloquio de los Sres.Maestros con los padres de los alumnos correspondientes a los cursos que todavía faltan.Las anteriores resultaron muy amenas y de gran interés pedagógico en aras a la formación de nuestros hijos,
- 4.-INTERESANTE CONFERENCIA DEL Sr.INSPECTOR DEDICADA A TODOS LOS PADRES DE ALUMNOS DE NUESTRA ESCUELA.

En el próximo número es posible que se pueda concretar fechas de las respectivas actividades.- F.Salip.-

XERRADES

d'EXCURSIONISTE

Fa pena, veure alguns dels nostros boscos, plens d'escombreries fruit de la poca educació i civisme dels que creuen que la natura és un lloc on el desordre i l'anarquia es poden permetre deixant les sobres dels seus àpats (papers, plàstics, llaunes, menjar esgambat), al voltant de l'improvisada taula.

No podem permetre que segueixi passant això, per això alçem la nostra veu i demanem a totes aquelles que van a la muntanya deixin els llocs on van com els agradaria trobar-los. Fem una crida a pares, mestres, educadors, perquè inculquin als infants i joves l'educació i el civisme, també a muntanya. Si no ho fem així, d'aquí a pocs anys ens trobarem amb que la natura serà una immensa gallada d'escombreries i ningú hi podrà anar.

No destruïm l'encís de la natura amb les nostres deixalles.

V CAMPAMENT SOCIAL DE SETMANA SANTA.
ORGANITZA CENTRE EXCURSIONISTA - BESALU.-

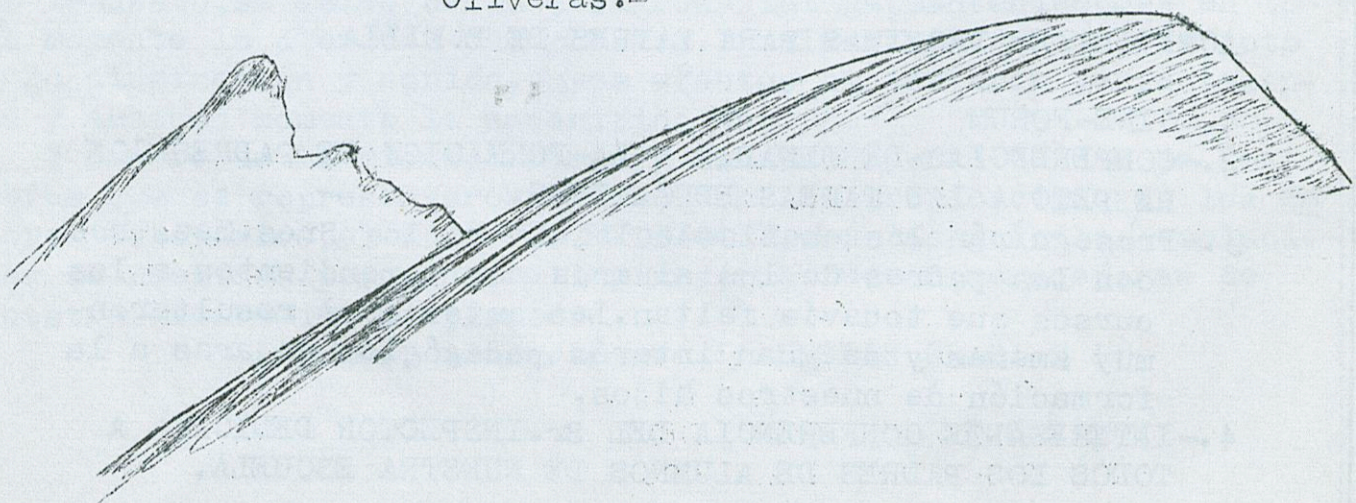
DIES del 7 a l' 11 d'abril de 1977

LLOC: VALL DE RIU

PER SOCIS de 8 a 18 anys.

INSCRIPCIONS fins el dia 30 març, a FERRETERIA MAS-VENTURA
i COMERCIAL SILCO.-

RESPONSABLES: Roser Corominas, Montse Casaponsa, Rosa Mas,
Hortènsia Jou, Maria Juanola, Fidel Balés,
Juan Balés, Manel Ramón, Quim Roura, Silvestre
Oliveras.-

LA

COMARCA

El poble d'Argelaguer forma part d'una comarca del Principat que se singularitza per la seva posició geogràfica, jugant un paper considerable en la història del nostre país. La "terra aspra i trencada.." de la Garrotxa fou de bon començament un camí de poblament; cruïlla de comunicacions; lloc de contacte de gents diverses que migraven d'Europa cap a la Península a través del Pirineu. Això li donaria un caràcter ben particular i definit.

Situem-nos en el nucli primitiu habitat d'Argelaguer per tal de refer-ne un xic la història d'unes pedres que ens evoquen una època mitjaval gloriosa. Dintre el que fou un recinte murallat cal destacar la Capella romànica de Sta. Anna, La Casa-Castell de la família noble Montpalau i l'Església de Santa Maria. Un poble murallat constituïa sovint, en conjunt, un autèntic castell. Malauradament no tenim a mà unes dades que ens permetin fer-nos una idea exacta del funcionament d'aquest centre de seguretat i vigilància. Amb tot, si tenim present l'estructura sobre la qual estava basada la societat feudal en general, es fàcil imaginar-nos com es desenvolupava la vida del poble dintre i fora d'aquell recinte murallat. La Casa-Castell de Montpalau fou el lloc de residència del Senyor feudal. Fins a l'any 1216 aquesta fortalesa depenia del Senyor del Castell de Sales. El terme del Senyoriu del Castell de Sales comprenia diverses poblacions i masos aïllats: Sales, Tortellà, Sant Miquel de Monteyà, Sadernes, Guitarriu i Entreperes, Bauda, Argelaguer i part de Maià. A partir de 1216 Arnals de Sales donà en feu al Senyor de Montpalau (vassall) el terme de Argelaguer i llur Castell: No cal dir que aquesta donació estava basada en un conveni pactat entre dues persones nobles: Senyor feudal i Senyor vassall. La relació entre aquestes dues persones comportava uns deures mutus. El Senyor feudal donava al vassall un domini real, el feu propiament dit; la possessió d'una terra i d'uns homes adscrits a ella. Més encare li prometia seguretat i protecció. Per la seva part el vassall es comprometia davant el Senyor feudal a la prestació d'homenatge, amb el corresponent jurament de fidelitat. Resumint, l'estructura feudal tendia a crear un sistema de dependència personal jerarquitzada per assegurar-ne la possessió d'una terra i uns homes, es a dir, de mà d'obra que fés possible l'obtenció d'una plusvalúia en benefici del noble feudal.

P. Ribas.

Argelaguer

D'uns temps cap aquí i per mitjà de la televisió i la premsa, podem veure que el problema de las grans ciutats i de totes les poblacions en general es la contaminació, l'aire queda viciat, el fum de las xemeneies ens tapa el sol; fins i tot arriben a ennegrir las parets de las nostres llars; els rius que abans veïem amb una aigua neta i clara que donava gust anar-hi a pescar, ara ni és neta ni és clara ni dona gust anar-hi a pescar. Ni els mateixos peixos hi poden viure, fins i tot a vegades ens veiem molts que van de panxa enlaire.

Doncs bé; per procurar de solucionar aquest gros problema hi ha molta gent que es belluga; molts organismes oficials a nivell nacional i els propis ajuntaments a nivell municipal. A Barcelona han posat unes mesures molt sèries a les empreses que contaminen l'aire en un percentatge molt gros; als taxis els permeten instal·lar gas butano en lloc de consumir gasolina, i que tan de bo ho pogués fer tothom, ja que per una banda és aventatjós per la menys contaminació que gairebé és nul·la, i per l'altre menys consum que traduït en pessetes ve a resultar a mitg preu que la gasolina. Però que hi farem, de què viuria molta gent si no fosim els pobres treballadors que a la fi i al cap sempre ens toca el rebre? També hi ha instal·lada una planta incineradora d'escombraries que de la matèria aprofitable en fa pinsos i ara està en projecte una altre perquè una sola no és suficient. El mateix podríem dir de Madrid; el percentatge de contaminacions es molt més elevat i per tant les mesures son molt més sèries, i per un Madrid més net inclús és prohibit llançar les puntes del cigar a ple carrer baix pena de multa de 5.000 pessetes. Hi ha pobles que també es preocupen de las escombraries, neteja de carrers perquè els qui hi vivim ens hi sentim mes a gust. Argelaguer té molt que desitjar en aquest aspecte; per exemple les escombraries tothom les tira on els dona la gana i hi ha dos o tres llocs del poble que fa pena de veure-ho; un d'aquets punts és "el parés" que és al costat del carrer que uneix "el carrer mont" i "el carrer ball". Es el punt que hi ha més porqueria i està tot ple de rates tan grosses que semblen conills i com que es el mitg del poble, tot el qui hi passa veu aquest trist quadre.

Naturalment que la gent necessita llançar les escombraries a algún lloc. Doncs bé l'ideal seria buscar un lloc apartat del poble i que amb una camioneta, tractor ó el que fos, fer la recollida i portar-ho a aquest lloc adequat y cremar-ho.

Crec que és molt urgent buscar una solució; buscar-la i posar-la en pràctica ja que són els fets que canten, car si la poca gent que anem aguantant a Argelaguer veiem un poble net y que per respirar no ens tinguem que tapar el nas, ens hi sentirem a gust i tindrem animes per anar aguantant.

Posemos la ma al cor i qui tingui que posar la primera pedra, que la posi!!!

J.T.

CRIT

77

J O V E s

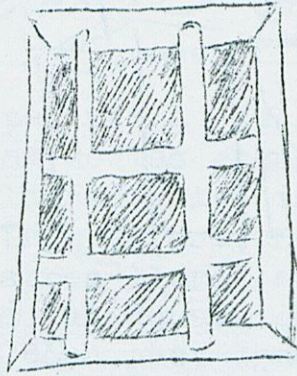
TENIM GANES DE FER UN GRUP BEN NOMBRÓS PER
FER ACTIVITATS CARA A NOSALTRES I AL POBLE,
PER EXEMPLE : TEATRE, ACTES CULTURALS, EXPOSI
CIONS, etc.....

VOLS ÉSSER-NE ?

VINA ALB" C A U" EL PROPER DISSABTE, DIA 26
A LAS 5 DE LA TARDA.⇒

CRIT

77

FENT HISTORIA.....

ES TOT UN INTERROGANT.....

MINI - RONDALLA PER A FER PASSAR EL FRED

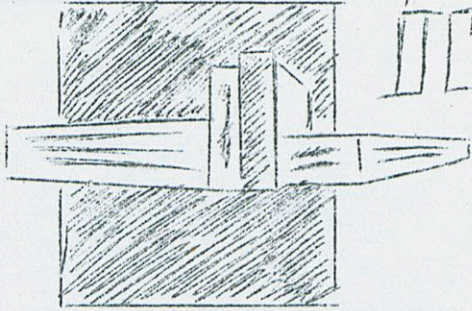
Les serps prenen el sol per entremig dels còdols amuntegats a la riba del Ser. En sentir el meu trepig fugien, reptant, amb crepitació de fulles. No sé perquè fugien de mi, ja que es devia notar d'un troç lluny, que estava més espantat jo que elles. El meu cor anava depressa i desacompassat; i me'l notava tan petit que tenia por de què em fugís pel llombrígol. Es veu que no sóc pas sol a tenir temor d'aquests curiosos animalons, perquè, segons m'han informat, hi ha una bona quantitat de persones que en la seva presència, s'esgarrifien com passarells.

La psicosi de terror reptilenc em va durar tot el dia, doncs cap al tard, mentre en un recer orinava a la cara d'una rosella, se'm va despenjar d'una manera imprevista el jersei - que portava penjat a tall de pagès a l'espatlla -, i el mínim soroll que va fer, vaig creure que era degut a la reptació pèrfida i traïdora d'una criatura d'aquestes que venia decidida a treure'm del món dels vius. Se'm va enrocar lbrina, em vaig esgarrinxar el flabiol amb una argelaga i "els cordons de les sabates" se'm enfilaren fins a la nou del coll.

Oi que és la Furíssima que aixafa una serp amb el peu?

Recony ! i quina dona tan ben parida....!

Felip Mossega.-

Indústries

d Basalú

Parlarem avui de les empreses que treballen amb el Sulfat Càlcic (So_4Ca) i el Carbonat Càlcic (Co_3Ca). Dites empreses son CBI, Yesos Beuda, Incarcal, Yedesa i Ibergypts; totes elles S.A., regentades per un Consell d'administració que depend de la junta general d'accionistes.

Els noms d'aquestes empreses, que en conjunt tenen uns 100 treballadors i tenen una vàlua d'uns 100 mil.lions de pesetes, (juntament amb una altre fàbrica situada a Carboneras de Guadazaón (Cuenca)). Són :

C.B.I. Cargas Blancas Inorgánicas, Societat Anónima)
Incarcal = (Industrias del Carbonato de Cal S.A.)
Yedesa = (Yesos y Derivados S.A.)
Ibergypts = de l'anglès gyps = yeso e Iber, península ibérica

I la de Cuenca Minas Corbin S.A."

La mes vella de totes es Yesos Beuda, fundada el 1960. La resta: CBI-1961; Incarcal y Yedesa-1963 i Ibergypts-1976. Menys "Cargas Blancas" que está enmarcada en el ram d'indústries extractives, la resta estan a l'apartat de Fàbriques de Materials de Construcció, que comprèn , guixos i calç.

Mentres a Beuda, Yedesa i CBI treballen amb So_4Ca amb dues molècules d'aigua a Incarcal treballen amb Co_3Ca i a Ibergypts amb escaiola feta a Yedesa. El material fonamental, roca, extret a les pedreres de Beuda per els tres primers (explotades a cel obert) i de la pedrera de marga calça (toba) o carbonat càlcic.

Treballen amb maquinària espanyola (solament un moli per triturar té patent americana "get-o-Maizer"). El tenir pedrera pròpia es pot considerar una ventatja. Endemés el producte és molt pur, d'una riquesa de l'ordre de 95 - 97 % de promig en So_4Ca , d'una mena anomenada Alabartrina, de blancor 85-90% i de gran duresa degut a la seva estructura microcristalina. Com a anècdotes cal explicar que al "Valle de los Caidos" i a l'altar de l'església de Torre Ciutat (Hosca) hi ha empleada alabartrina tretada de les pedreres d'aquestes indústries. Es varen treure amb blocs d'unes 12 ó 13 tm., amb els que es conseguiren talles de tamany natural i d'un sol bloc, cosa impossible amb altres tipus de roc (expoliàble, laminat...) S'aconsegueixen talles de tamany natural amb una puresa de línies impossible de captar amb un roc menys opac. Es tanta la riquesa de les nostres terres en aquest mineral que les reserves es consideren practicament inesgotables, tot i tenint en compte que només es fa servir la capa superior del filó

La resta és anhidrica (sense aigua) que aquí no el fem servir i a l'estranger serveix com a carga mineral, El perquè no es fa servir és senzill: al coure l'alabartrina se li treu mitja mol.lècula d'aigua que es torna a afegir després, però si l'anhidrita no porta aigua no se n'hi pot treure,...

El guix que es fa en aquestes indústries es ven en un radi de 150-160 Km., per tant el principal mercat és Barcelona i el seu cinturó. El guix com que no es pot remenar gaire, no s'exporta. L'escaiola (feta amb pedres seleccionades) s'en serveix aquest radi i arriba fins a València aprofitant el retorn dels camions que van a la frontera; també n'arriba a Tarragona. Es distribueix la venda en un 80% a Barcelona i un 20% a Girona (guix). En quant a l'escaiola es solen portar unes 30-60 tones diàries a València, Castelló, Tarragona i les Illes Balears, però sempre aprofitant el dels transportistes.

Els preus oscilen desde 700-800 ptes. Tm el guix comú a granel i el Carbonat; fins 800-1000 tm. l'escaiola, segons finura (sempre preus de fàbrica).

El transport es fa des de la pedrera a les fàbriques amb camions propis de l'empresa. Un 80% de les vendes amb camions contractats, un 15% el venen a buscar i un 5% en camions propis, utilitzats per donar un bon servei al client. S'ha de tenir en compte que a Catalunya sol hi ha 17 fàbriques de guix i algun forn. Tot i això la competitivitat dels productes és bona. Es considera la segona empresa de Catalunya, solament superada per Vilovigyps (Vilovi del Panadés).

En la producció es segueixen les normes de la Seguretat Social i d'Higiene en el treball; cada dos mesos s'inspeccionen les fàbriques juntament amb l'encarregat, s'estudien els punts perillosos i es donen les normes a seguir, corregint periòdicament el que falta. Per això el coeficient d'accidents és baix i malgrat, sempre és massa alt, per pocs que n'hi hagi.

La superfície de dites fàbriques és :

Yesos Beuda	=	50.000 m ² (incloses escombreres)
Yedesa	=	23.000 m ²
C.B.I.	=	20.000 m ²
Ibergyps	=	25.000 m ²
Incarcal	=	1.000 m ²

En quant a la fàbrica de Cuenca dedicada a la molturació del quarç i a la classificació de sorres i secatjes per fundició, també té les oficines a C.B.I., correspon a 5.000 (He) de caolin en reserves (denunciades) però s'està fent estudis geològics amb mires al futur.

Es de destacar que l'empresa compte també amb atjunts i unes oficines a Barcelona.

Concretament a "Cargas Blancas" el que es fa és molteració i

micronització de productes industrials per càrregues de l'indústria, la base es el So_4Ca empleat en papereres, coles, grasses i aprestats= el mes ordinari =. La resta: Molturació de talc, caolín, barita i dolomita serveix com a càrregues i va a fàbriques de pintures, per fer asfalt, plàstics = més seleccionat, exigeix una micronització per el molí "get ó Maizer", es ven a 200-5000 ptes, tm. correntment..

Aquest productes s'exportan a Portugal, Veneçuela i una mica a França, sobretot països en desenvolupament puix que els desenvolupats es fan les càrregues ells mateixos i els per desenvolupar no les necessiten. Cal remarcar que per contra de com enten la majoria de la gent la càrrega no serveix per abaratir el producte sinó per a donar-li una millora en qualitat, "sense càrrega no es pot fer paper ni pintura."

La producció de cada fàbrica es la següent: Cal tenir en compte que realitzen un 60-70% de les seves possibilitats reials màximes:

C.B.I.	= 2.000 - 3.000	tm.cada mes
Yedesa	= 3.000 - 3,500	" " "
Yesos Beuda	= 5.000 - 7.000	" " "
Incarcal	= 1.000 - 1.200	" " "
Ibergyps	= 10.000 m2	de placa cada mes (rendiment inferior a la mitja abans dita per estar en procés d'obtenir un óptim rendiment).

Normalment treballen per encàrrecs, "en general d'un dia per l'altre o en un màxim de 15 dies".

La qualitat del producte es controla a cada fàbrica varies vegades al dia i en diferents llocs de la fàbrica, i a CBI es fa periodicament el control de totes les fàbriques, per tenir un laboratori més ben equipat.

Seguidament passarem a fer unes preguntes al Sr. Francesc Ventura que ens va atendre i ens va contestar :

- Si per Besalú hi passés l'Eix Transversal, representaria quelcom en les ventes?
- Sens dubte; el nostre gran problema és que els competidors estan a 60 km. de Barcelona i molt més ben comunicats; només podem competir-hi perquè el nostre producte és més blanc. En línies generals, com que Girona està a l'esquerra d'Espanya i no hi ha pas franc per la frontera, aixó limita la producció. Si per Besalú hi pasés l'Eix segurament podríem arribar fins a Lleida i Saragossa.
- Creu just el sou base del treballador amb relació en la cairestia de la vida i l'inflació actual?
- Francament no; el sou del treballador no és just, pero l'empresa no hi pot fer res, puix que te uns condicionants com

poden ésser l'equipament i la rentabilitat del capital invertit que fan qu'ens hàgim de moure en unes limitacions.

- La descentralització de l'indústria pot repercutir en un Besalú més industrial en el dia de demà?

- No ho crec; les indústries aniran a poblacions que tinguin un mínim d'infraestructures (tallers, manteniments)

- Quin són els projectes immediats?

- Actualment s'estan seguint els passos que porten a una transformació i adequació a uns productes competitius en l'indústria del guix; ens hem d'anar especialitzant com les fàbriques més corrents a França, en això s'hi està treballant tècnicament. A Cargues se li pot treure més rendiment, però estem en una etapa de consolidació.

- Quin és el seu ideal com a empresari?

- L'evolució constant dels mitjans humans i tècnics sense precipitacions que puguin portar a un salt bruscat, que pot ésser al buit.

- Ha treballat mai en una fàbrica com a obrer?

- De l'any 1940 al 1943 vaig fer de manobre a Besalú, a l'empresa d'Amadeu Sala.

- Creu que l'indústria està apoiada pel govern (la que no n'és del govern)?

- No, en conjunt el govern no apoya a l'indústria. Mentre s'han donat facilitats a l'especulació per a tenir diners fàcilment (borsa, compra, solars) l'indústria ha estat frenada per una inseguretat de resultat final.

- En relació als països desenvolupats, a quin nivell ens situem en l'indústria del SO_4Ca i del CO_3Ca ?

- En quant al guix estem gairebé al mateix nivell que els desenvolupats, encara que tècnicament estem començant un procés d'assimilació de les seves tècniques. A C.B.I. ja hi estem més a l'altura i a Ibergyps totalment.

- Quin són els principals països productors de extraccions minerals?

- El capdevanter és EEUU amb una mitja de 60 Kg./habitant i any, seguits de França, Anglaterra i Suïssa, mentre que a Catalunya tenim una mitja de 80 kg/habitant i any. (El nostre país és "guixaire" per tradició, en la Mezquita i l'Alambra les policromies estan fetes amb guix). Un dels principals problemes és també la dispersió de les indústries. A França solament hi ha tres grans empreses, a Anglaterra i Suïssa és monopoli de l'estat, i a Alemanya hi ha 2 fàbriques.

- Creu que el procés actual ens fa notar en aquest ram?

- L'any 1976 s'ha manifestat en una recessió de vendes degut a això, semblant a la crisi del 1959, el 1977 sembla que comença amb una lleugera recuperació que coincideix amb la confiança que desperta la nova situació política.

- Si algun dia arribem a entrar al Mercat Comú, l'índex de vendes augmentarà?

- Si hi entrem tots els productes extractius tindran més sortida. L'O.C.D.E. serà benévola amb l'indústria primària i exigent en la qualificada, Inclús si arribem a un cert nivell tècnic podem competir amb França, amb la ventatje de que tenim millor guix

- Si pogues triar-se una empresa per dirigir, quina seria i on la posaria?

- Sempre dins del sector primari d'extraccions i a ésser possible mineria, en lloc ben condicionat per els jaciments i el mercat, pero amb uns filons com els que tenim aquí (crec que dels millors del mon), la posaria a qualsevol centre de bon consum: Paris, Londres, Madrid....

- La empresa està amortitzada?

- No, no ho està. Una empresa conseqüent amb les seves responsabilitats no s'ha d'amortitzar mai; la fàbrica que s'amortiza és una fàbrica morta.

- Les recents relacions amb els països de l'Est poden obrir nous mercats als seus productes ?

- En la nostra indústria no, el que solen comprar els de l'Est és tecnologia de maquinaria i això no podem oferir-los-hi.

- Tenen desperdicis? de qué en fan?

- Els desperdicis de guix es tirán al costat de Yesos Beuda en terrenys de la mateixa empresa. Esperem que algú dia es podran recuperar. Si es muntés una fàbrica de portland ho podríem vendre com a càrrega; s'ha muntat una instal·lació de trituradores al peu de la pedrera per estolviar un transport a la fàbrica. A C.B.I. pràcticament no s'en fan, els pocs procedeixen de rentar la pedra i es llencen a un cingle propietat nostre, amb valles protectores perque no arribin al riu. La pols que surt en part es capta i els vapors no són contaminants.

Vull afegir que es fa una revisió metge cada any, a tot el personal de les empreses, per personal especialitzat que ve a la fàbrica, tanmateix portem una fitxa de cada treballador.

- Per últim, quins problemes té la fàbrica?

- Molts, desde transports fins a precipitació dels països amb comandes, passant per la financiació en un moment difícil com l'actual ja que molts clients no disposen de diners per a pagar-nos

Agraïm l'ineestimable col.laboració del Sr, Ventura que molt amablement ens va atendre.

Joan Soler i Jesús Batlle.

el

II PART

Bisbe a Besalú

Resum de la xerrada amb els joves.

Dissabte=11 de desembre de 1976.Un quart de deu del vespre.
Lloc col.legis, participants:uns 70.

La xerrada del Sr. Bisbe amb els joves va consistir bàsicament en el plantejament de tres preguntes(que poden ser:Qué som? d'on venim?a on aném ?)del cristià: Qué em mou? cap on vaig? En la mort s'acaba tot? I en la resposta de l'església a cadascuna d'elles.Seguidament la foren fetes unes preguntes que contestá extensament.

Proba de l'expectació que hi havia dins el local,es la següent frase dita per una noia uns més joves que xerraven, "Heu vingut perquè heu volgut,no? dons calleu!!!

Començà el Sr.Bisbe fent referència a que el jove vol divertir-se i : "al divertir-se creix la seva llibertat". Seguí per preguntar-se: "com gastem les nostres energies? els nostres diners?,per arribar a : "qué em mou? A l'arribar ací el Bisbe va fer resaltar que aquesta pregunta se l'hauria de contestar cadascún en particular i que ell només pot senyalar-nos els camins.

Tot seguit saltàrem a l'altre pregunta: cap on vaig? i, en la mort s'acaba tot? que foren exposades encadenadament recalcant l'importància de la personalitat: " dites preguntes comprometen la vida de l'home,pero s'han de contestar perquè vivim en una societat pluralista,diferentes maneres de pensar,diferentes respostes.La vida cadascún se l'ha d'enfocar,ha d'agafar les riendes".Aixó és bo ,desenvolupa la personalitat,quí ho fa és senyor dels seus actes,i sap ésser lliure de tot el que li dificulta el camí traçat,però supera un esforç personal".Per acabar en aquest capítol recalçà que: " tinc una responsabilitat sobre tots els batejats".

Aleshores passá a replantejar-se les preguntes i contestar-les com a representant de l'Església.

Referent a la primera va dir: "Crist no es un fantasma,té una història,ha viscut en un lloc concret,en un temps concret,ha predicat una doctrina,hi ha viscut com ningú.La situació,de desigualtats,actual del món no és justa,el món ha de trobar la seva felicitat per un altre camí,la violència no està d'acord amb el que jo predico.La pau es fomenta en la justícia,es tracta de

buscar que tothom tingui els drets per a poguer viure com a persona. "

En parlar de la segona pregunta va dir: " Una persona que no vol ésser feliç és boig o malalt, la felicitat es troba en el servei als altres", llavors cità un autor (sense dir el nom): " La felicitat la començaràs a trobar a mesura que t'esforcis per la felicitat dels altres.

Per últim digué com a resposta de l'Església a l'últim interrogant: "La vida continua en una vida millor. Anterior a n'aquesta n'hem fet un altre en el sí de la nostra mare. L'etapa definitiva es fa en el sí de Déu. Però referent a això no en sabem massa, saber qu'es un pou d'amor on no hi ha dol. Crist ens garanteix la felicitat"; per acabar digué: "Cadascún de vosaltres és responsable de la resposta que donui a la seva vida."

Aleshores es va fer un petit parèntesi i es dispesar a contestar les preguntes que li foren fetes.

= Quina opinió té sobre la reforma política?

(aquesta pregunta provoca una rialleta general, inclús per part del batlle, present juntament amb Mn. Joan i Mn. Pedróa, secretari del bisbe).

La contesta fou: "Resposta difícil, tenint en compte la posició qu'ha de tenir un bisbe sobre això: No us diré lo que heu de fer. L'Església no ha de fer, ha d'urgir a què els ciutadans s'interessin per tot lo que fa referència al bé comú. No us podeu estar amb els braços plegats, els ulls tencats i les orelles sordes. La política es un instrument per el bé comun, el qui no s'interesi no es cristià, pero s'ha de saber què es vota" Parlà després de què: "el referendum de 1966 fou ben diferent, potser que el d'ara". Ens explicà amb claretat l'alienament i l'aborregament en que hem viscut amb una anècdota que li succeí arant en tren, l'any 1966: "Escoltava una conversa entre dos joves; un li preguntà a l'altre, I tú qui votaràs? - Jo? que sé - Per què? - Perquè ahir va sortir la Marisol a la tele i va dir que votessim que sí. (en aquest moment més d'un féu una rialla? El Sr. Bisbe continuà: "tot programa que suposi el domini d'una persona sobre l'altra o un que no accepti l'obertura a Déu no es un bon programa per un cristià" "pero en mig hi ha una gran gama de programes on es pot moure el cristià " L'Església, do na responsabilitats a les persones. No hi ha cap partit politic que pugui dir: nosaltres son els representants de l'Evangelí ja que es pot viure amb molts programes" Per acabar amb un: "No siguem un ramat de xais, l'església ens ha de responsabilitzar".

Saltà seguidament un altre pregunta: Quina postura té l'església davant l'evolucionisme?

L'evolucionisme es una tesi que diu que l'home a arribat ací on es mitjançant un encadenament de fets a partir d'una primera

mol.lécula.

"L'església no es fica en el camp de la ciència. El que defensa és que s'admeti que en la creació de la primera mol.lécula hi ha l'intervenció de Déu, i així també en la Creació de l'home". "Els passatjes de la Bíblia s'han de saber interpretar, no intentem fer ciència, intentem donar a entendre a una gent simple i d'una imaginació molt viva que la creació vé de Déu. A l'historiador li interessa recalcar que tot ha estat fet per Déu."

Tercera pregunta: Creu que el moviment GEN pot donar una resposta a totes aquestes preguntes?

(El moviment GEN es popular i de cara als joves; va néixer a Itàlia i cada any celebra una assemblea, aquest any=1976, han estat dues, una d'elles a León. Es un moviment cristià; centra la seva vida en Crist. La forma de viure dels seus afiliats està en la caritat i en l'obertura als demés).

"Sincerament crec que sí, pot donar-la".

Quarta pregunta: Perquè l'església no va admetre fins el segle pasat que la dona tenia ànima?

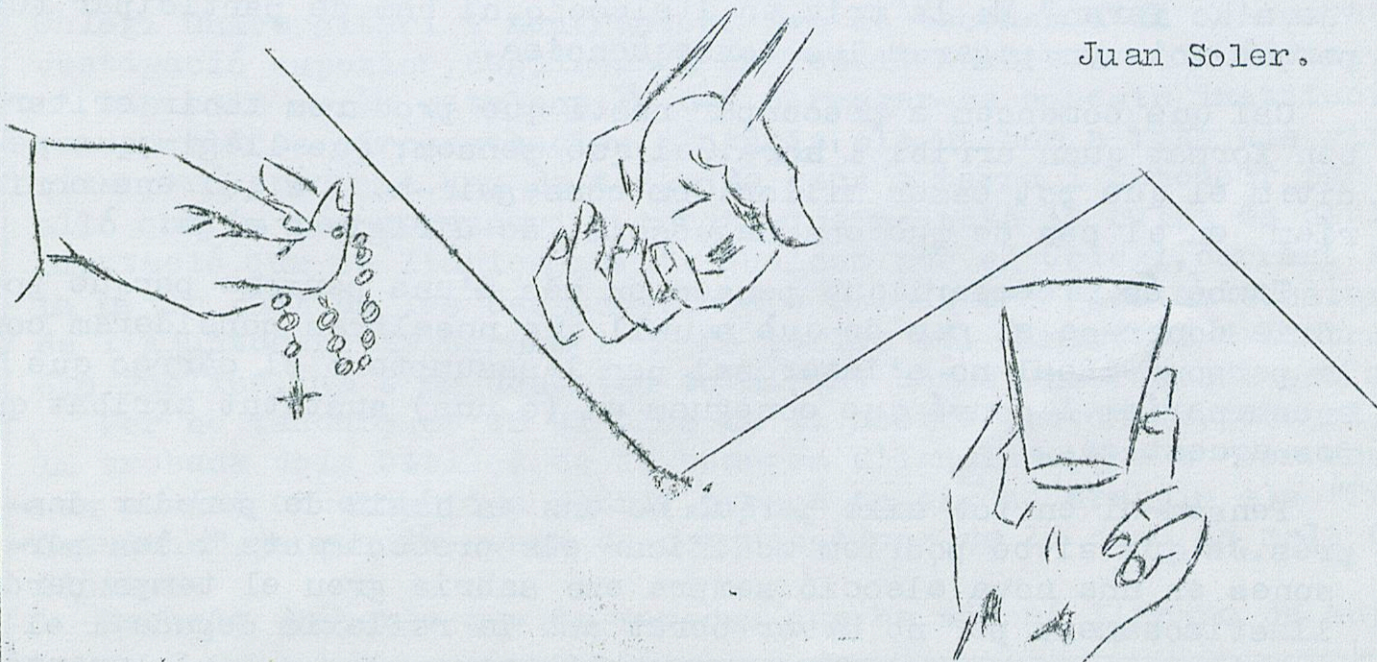
Rialçada general, l'interlocutor es posa vermell. Desconcertament del bisbe que ho rebutja fent que l'enquesta s'expliqui.

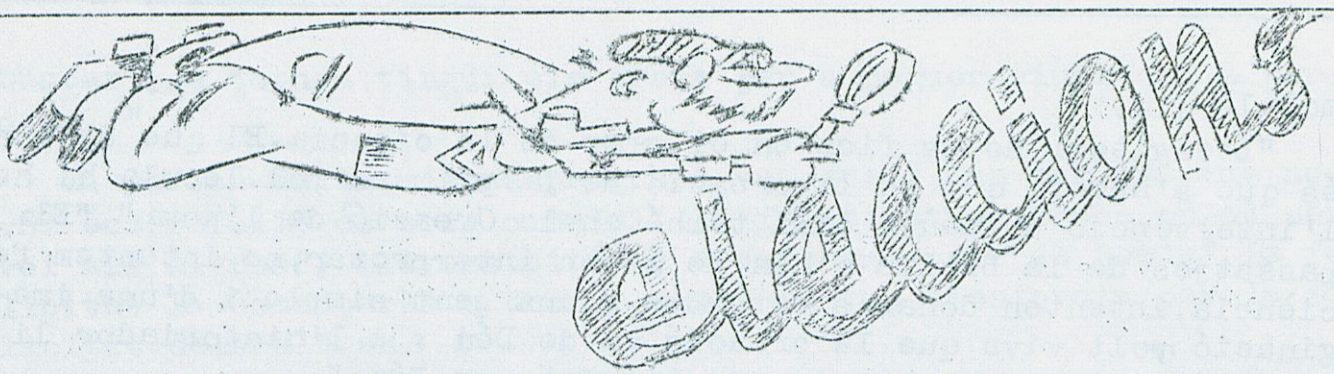
El mestre d'història ens va dir que Déu creà la dona amb una costella d'Adam, pero no li va poguer donar l'anima perquè aquesta es indivisible.

Llavors el Sr. bisbe que sabia mes a qué atendre's li va contestar que l'església sempre ha admés que la dona té anima. El que nova explicar és com li va ésser donada a la dona.

Mn. Jaume Camprodón es mirà el rellotje i veiant que no se li feia cap més pregunta donà per acabada la xerrada. Eren las deu i quart.

Juan Soler.

Fa molts temps que aquesta paraula sona. Primer ho féu d'una manera confusa, llunyana, com si fos solament un ressó de les ganes que hom tenia de triar, d'escollir, d'elegir les coses i les persones que ens fossin agradables.

Perquè eleccions vol dir això precisament: Triar, escollir, elegir. Triar entre el garbuig de coses i persones que sempre trobem en el conjunt del que formem part. Escollir d'entre totes les que ens semblen més adients i més capacitades pel compliment dels desitjos i esperances que tots tenim i que desitjaríem portar a cap. Elegir els més aptes (a criteri propi) per a aconseguir allò pel que ens movem.

Sembla que el temps d'una elecció s'acosta. I és ho que ens fem unes reflexions, les reflexions pròpies del cas, per a obrar en conseqüència i amb coneixement de causa. Som tots junts els que tenim de fer la feina del país ja que sembla que el temps en què pocs dicidien per a molts ja ha passat. I per a fer una feina ben feta necessitem saber ben bé què volem i quins són els procediments i les persones més adients per a tal cosa.

L'elecció cal fer-la bé i per a això necessitem pensar. Necessitem conèixer (i amb coneixement profund) les persones que ens acompanyen. Necessitem estar segurs de què ens podem fiar.

I aquest coneixement cal que procurem adquirir-lo tan aviat com poguem. Cal que ja per sempre més ens treiem de sobre aquest "ja s'ho faran". En la tria, en l'elecció, hi hem de participar tots perquè tots en pagarem les conseqüències.

Cal que comencem a preocupar-nos. I que procurem tenir criteri ben format quan arribi l'hora. Cal que pensem; que llegim; que meditem el que pot ésser millor. Com aconseguir-ho i a qui ens confiaríem en el cas de què ens haguéssim de dirigir a algú.

També és necessari que pensem en més d'una persona perquè podria donar-se el cas de què aquell que nosaltres considerem com la persona ideal no s'interessí per l'assumpte o el càrrec que li encomanaríem. I convé que coneguem un (o uns) substitut arribat que fos aquest cas.

Pensem-hi en tot això perquè no ens en hàgim de penedir després. Ja que si bé podríem modificar els procediments i les persones en una nova elecció sempre ens sabria greu el temps perdut llastimosament per no haver obrat amb la reflexió deguda i el coneixement necessari quan va ser l'hora.

J. Durantón

"NECESSITEM AUTO-GOVERNAR-NOS"

Cada dia, a mesura que transcorre el temps, s'evidencia a nostre entorn una necessitat imperiosa de governar-nos nosaltres mateixos, no perquè en sapiguem més, que això encara està per demostrar, aquí, avui i ara, sinó perquè som els únics que coneixem a fons la veritable entitat dels nostres problemes.

Només cal fullejar la premsa diària per trobar-hi contrasentits que clamen un major coneixement dels problemes catalans i consti que no volem fer esment del "problema català"; aquest és un altre i s'ha tocat prou darrerament per plomes més qualificades. Jo em refereixo simplement a assumptes de tràmit diari que es fan i refan com els contrapunts d'una sardana, fatigosa, mal ballada i inacabable.

Dugues mostres ben recents: "Es firma a Blanes, l'acord entre el Consell Superior d'Investigacions Científiques i la Diputació de Girona, per tal de crear en aquesta població el Centre Mediterrani d'Investigació i Desenvolupament". Les despeses són importants i la Diputació de Girona es farà càrrec de la construcció dels edificis i àduc de bona part de les despeses que el manteniment de l'institució ocasioni. Bé, això és important, és lloable i fa bonic i al mateix quedem bé amb els organismes centrals del país, però al costat de casa, com qui diu a un cop de roc de la Diputació, hi ha un problema plantejat que compromet l'avenir del nostre jovent, que és com dir que hipoteca el nostre pervindre com a Comarca. El Col·legi Universitari de Girona està fent aigües, es deuen prop de vint milions de pessetes i fa un any que no s'ha pagat el telèfon. El professorat i els alumnes es passen el dia cercant solucions que crec no els hi competeixen, perquè la seva tasca és la d'ensenyar, els uns, i la d'estudiar, els altres. Hi ha siscentos joves de les nostres contrades que té el seu pervindre seriosament compromés, gairebé una generació de gironins serà o no serà, segons vagin els comptes del Col·legi Universitari i mentrestant fem de mecenes d'un centre d'investigació superior, destinada a un reduït nombre de científics, que ni tan sols serà catalans. Em dol carregar-ne aquesta institució, que en altres circumstàncies m'hauria plagut, com a tots els gironins, però crec que hem de tocar de peus a terra i començar per a allò que és més necessari i consti que no tota la culpa és de la Diputació que es l'única que fa quelcom per el Col·legi, corrent amb la major part de les despeses. Encara és més dolorosa la desatenció de l'Ajuntament de Girona i ja no parlem del Ministeri d'Instrucció Pública, que s'en desenten totalment com si no fós del seu àmbit.

Per no tancar-nos en el clos de la nostra província, podem llegir la trobada dels batlles de la comarca d'Igualada, que a "correcuita" han enviat un emisari a Madrid, perquè no els hi treguin els "Trens Catalans", ja que la xarxa de comunicacions de la zona és molt deficient.

Es molt probable que la persona que ha signat l'ordre de supres

sió d'aquesta línia de tren no hagi estat mai a Igualada i aixó no vol dir que nosaltres siguem més llestos i espabilats, sinó que tots els que vivim a Catalunya, hem anat alguna vegada a Igualada i sabem de quin mal pateixen. Només aixó, coneixem la fusta i crec que aquest fet ens dona el dret a governar-nos, que diu l'encapçalament.

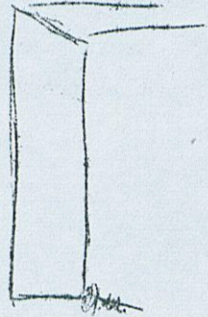
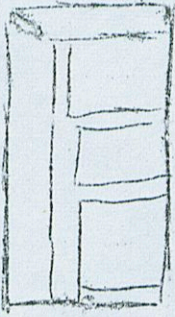
Tots hi aniríem bé, els manats, els que manessin i àduc l'alta capçalera centralista que s'estalviaria aquesta feina de Pénélope, de fer i desfer la seva política a nivell nacional de si "l'encert'ho l'endevino".

Per altra part, podríem estalviar-nos les quantioses despeses de l'Agencia de Recaders més important d'Espanya, que s'en diu "PONT AERI MADRID-BARCELONA I VICEVERSA", amb les seves complexitats i trapelleries, que ja suposaria un bon guany per el país.

F.V. (Besalú-Girona)

10-febrer 1977

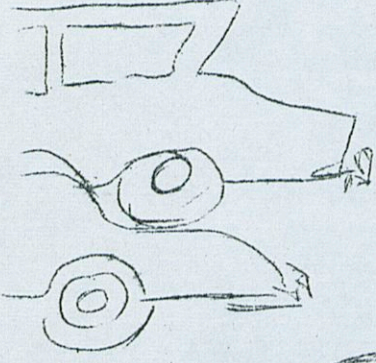

1

X

2

QUINIELES
BENEFIQUES

☘	☘	☘
☘	☘	
☘		

Cese

ESCOLES - COLONIES
Butlletí d'informació

BESALU - ARGELAGUER

Exemplar nº 34

Gener - Febrer 1.977